



רע"פ 6285/16 - עדן בן חמו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6285/16

לפני:
המבקש:
כבוד השופט א' שהם
עדן בן חמו

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בנצרת, מיום 29.6.2016, בעפ"ת
5548-05-16, שניתן על ידי כב' השופטת א' אריאלי

בשם המבקש: עו"ד יהושע רובין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטת א' אריאלי), בעפ"ת 5548-05-16, מיום 28.6.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כב' השופטת ע' מביליה-אינשטיין) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בת"ד 1767-03-11, מיום 29.12.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס לו עבירות של נהיגה ברשלנות, לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה עמוד 1



[נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); גרימת חבלה של ממש, לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה; התנהגות הגורמת נזק, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה), בצירוף סעיף 68 לפקודת התעבורה; אי ציות לרמזור ב-36 (זכות קדימה), לפי תקנה 64(ג) לתקנות התעבורה, בצירוף סעיף 38(2) לפקודת התעבורה; כניסה לצומת, לפי תקנה 65 לתקנות התעבורה, בצירוף סעיף 68 לפקודת התעבורה; נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה; נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; נהיגה ללא רישיון רכב תקף, לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה; ונהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 13.11.2009, בסמוך לשעה 15:00, נהג המבקש באופנוע בכביש מספר 6666. בהגיעו לצומת הכבישים 669 ו-6666 (להלן: הצומת), נכנס המבקש לצומת, מבלי לציית לתמרור ב-36 (מתן זכות קדימה) שהיה מוצב בכיוון נסיעתו, והתנגש עם רכב פרטי שהיה נהוג בידי ר' (להלן: הנהגת המעורבת), אשר הגיע משמאל. כתוצאה מן התאונה, נגרמו למבקש חבלות של ממש. בנסיבות שתוארו, נהג המבקש בזמן פסילה; ללא רישיון רכב תקף; וללא תעודת ביטוח בת תוקף.

3. המבקש הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וביום 21.3.2016, ניתן גזר הדין בעניינו. לצורך קביעת מתחם הענישה, נתן בית המשפט לתעבורה את דעתו לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהעבירות, כמו גם לנסיבות ביצוען, המצביעות על "דרגת רשלנות גבוהה", שהתבטאה בנהיגה "ללא טסט, ללא ביטוח ובזמן פסילה [...] באופנוע שלוחיות הזיהוי הוסרו מעליו", והביאה ל"תוצאות קשות". בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, ובשים לב למידת האשם של המבקש בגרימת התאונה, קבע בית המשפט כי מתחם הענישה ההולם במקרה זה, "נע בין מאסר מותנה לבין 8 חודשי מאסר בפועל, פסילה בפועל לתקופה שבין 11 חודשים לבין 4 שנים ועונש כספי".

לאחר זאת, עמד בית המשפט על הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ובכללן עברו התעבורתי של המבקש; חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות בתיק הנוכחי; נסיבותיו האישיות של המבקש; ותסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינו, אשר מלמדים כי המבקש "מתמיד בהליך הטיפול, השתלב בעבודה קבועה", ולא נפתחו נגדו תיקים נוספים. לאור שיקולים אלו, השית בית המשפט לתעבורה על המבקש את העונשים הבאים: צו מבחן למשך שנה; 3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, שירוצה באופן מצטבר לכל מאסר אחר שהמבקש מרצה עתה; 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, בתוך 3 שנים, עבירה של נהיגה בזמן פסילה, או גרימת תאונת דרכים עם חבלה של ממש; פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך 24 חודשים, באופן מצטבר לכל פסילה אחרת שהוטלה על המבקש; פסילה על תנאי של רישיון הנהיגה, לתקופה של 8 חודשים, למשך 3 שנים; וכן תשלום פיצויים לנהגת המעורבת, בסכום של 1,000 ₪.

4. המבקש ערער על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי בנצרת, וערעורו נדחה, ביום 28.6.2016. בית המשפט המחוזי קבע, כי "לא מתקיימות נסיבות כלשהן, לא כל שכן נסיבות חריגות, המצדיקות התערבות בממצאים שנקבעו על ידי בית המשפט קמא", אשר ניתן "באופן יסודי, אחת לאחת, את הראיות שהובאו בפניו". אשר לשאלת האחריות לתאונה, הוסיף וקבע בית המשפט המחוזי, כי אף לו היה נמצא שהנהגת המעורבת לא בלמה את רכבה, "עדיין נכונה הקביעה כי מדובר בתגובה סבירה מצד הנהגת למצב דחק, ע"י הסטת הרכב שמאלה בעקבות אופנוע הנכנס לצומת מימינה, תוך אי ציות לתמרור מתן זכות קדימה". כמו כן, דחה בית המשפט המחוזי את טענת המבקש בדבר אי חוקיות התמרור האמור, משלא נמצא טעם המצדיק התערבות



בהעדפת בית המשפט לתעבורה את עדות הבוחן המשטרתי על פני מומחה ההגנה, אשר ערך את חוות דעתו אך בחלוף 4 שנים ממועד התאונה.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה לרשות ערעור, היא הבקשה שלפניי, טען המבקש כי "לאור החומר שהיה מונח בפני בית משפט קמא, היה על כבוד בית המשפט לקבוע, כי אחריות הנהגת לתאונה" עולה על אחריותו. בהקשר זה, הוסיף וטען המבקש, כי עניינו מעלה שאלות משפטיות רחבות, כגון: עד כמה יש ב"התנהלות בעייתית ורשלנית של הנהגת שהתנגשה במבקש", כדי לעורר ספק סביר באשמתו? באיזו מידה "יש מקום לסתור את חזקת התקינות בכל הנוגע להצבת תמרור, ליתן זכות קדימה, על ידי הרשות המוסמכת"; ומה המשקל שראוי ליתן ל"אי מילוי תפקידה וחובתה של המשטרה, בחקירת עדים רלוונטיים" לתאונה?

דין והכרעה

6. דין הבקשה להידחות. זאת, משום שאין הבקשה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית או סוגיה ציבורית רחבה, והיא אינה חורגת כהוא זה מעניינו הפרטני של המבקש. כמו כן, לא השתכנעתי כי מתעורר במסגרתה חשש כלשהו מפני עיוות דין או אי-צדק ממשי (רע"פ 6259/16 ברקוביץ' נ' מדינת ישראל (17.8.2016); רע"פ 5910/16 ריף כפר הדולפינים באילת בע"מ נ' רשות הטבע והגנים (15.8.2016); רע"פ 5646/16 רג'בי נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה בירושלים (14.8.2016)). הבקשה, רובה ככולה, תוקפת את הממצאים העובדתיים שנקבעו על ידי בית המשפט לתעבורה, שעה שידוע כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעות מעין אלו, שנעשו על ידי הערכאה הדיונית, על אחת כמה וכמה כאשר עסקינן בערכאת ערעור "בגלגול שלישי" (רע"פ 4675/16 בלוקא נ' מדינת ישראל (18.7.2016); רע"פ 5186/16 אליה נ' מדינת ישראל (10.7.2016); רע"פ 4319/16 שרון נ' מדינת ישראל (4.7.2016)). הכרעת דינו המנומקת של בית המשפט לתעבורה מבוססת על ממצאי מהימנות מובהקים, שנקבעו על יסוד בחינה ישירה של העדים. בנסיבות אלו, ונוכח התרשמותי כי הבקשה מהווה מעין ניסיון לערוך "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, אינני מוצא טעם לדון, פעם נוספת, בטענות שהועלו במסגרתה.

7. אשר על כן, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

ניתנה היום, י"ד באב התשע"ו (18.8.2016).

ש ו פ ט